

LUND UNIVERSITY

Kroksbäck, den vita staden - en aktionsforskare minns

Roos, Hans-Edvard

Published in:

Ögonblick. En vänbok till Anders Persson. Om människor och deras möten.

2021

Document Version:

Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Roos, H.-E. (2021). Kroksbäck, den vita staden - en aktionsforskare minns. I I. Bosseldal, J. Lundberg, & M. Malmström (Red.), *Ögonblick. En vänbok till Anders Persson. Om människor och deras möten.* (s. 183-202). (Lund Studies in Educational Sciences; Nr. 16). Lund Studies in Educational Sciences.

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

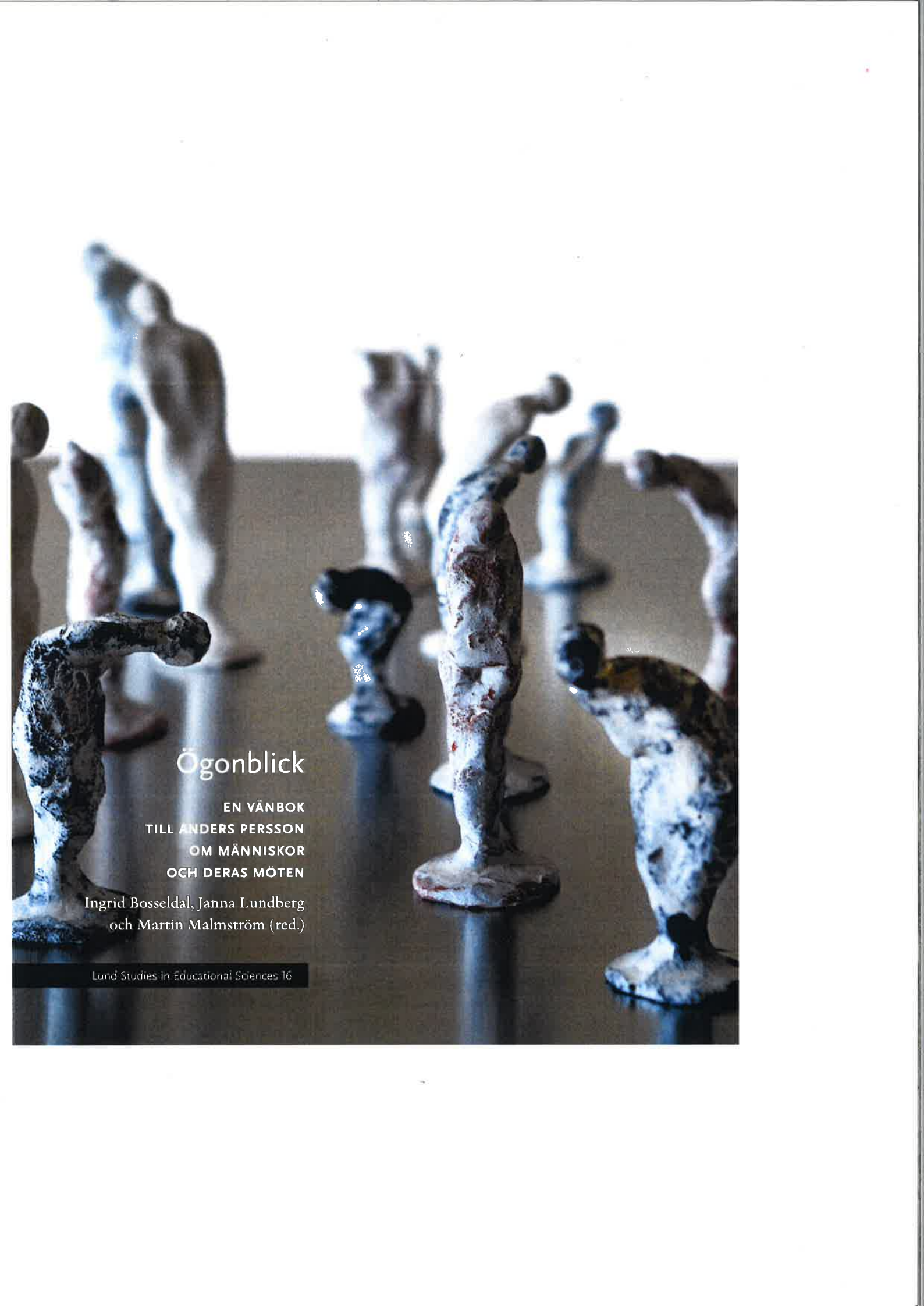
Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Ögonblick

EN VÄNBOK
TILL ANDERS PERSSON
OM MÄNNISKOR
OCH DERAS MÖTEN

Ingrid Bosseldal, Janna Lundberg
och Martin Malmström (red.)

Lund Studies In Educational Sciences 16

Ögonblick

En vänbok till Anders Persson
om människor och deras möten

Red: Ingrid Bosseldal, Janna Lundberg och Martin Malmström

LUNDS
UNIVERSITET

LUND STUDIES IN EDUCATIONAL SCIENCES NR 16

Lund Studies in Educational Sciences kan beställas via Lunds universitet:

www.ht.lu.se/serie/lse

e-post: skriftserier@ht.lu.se

Copyright: Författarna

Institutionen för utbildningsvetenskap
Humanistiska och teologiska fakulteterna

Lund Studies in Educational Sciences
ISBN 978-91-89213-45-6 (tryckt publikation)
ISBN 978-91-89213-46-3 (elektronisk publikation)
ISSN 2002-6323

Fotografi omslag: Titti Persson
Omslag: Johan Laserna
Sättning: Media-Tryck

Tryckt i Sverige av Media-Tryck, Lunds universitet, Lund 2021

Media-Tryck är ett svanen-
märkt tryckeri. Läs mer
om vårt miljöarbete på
www.mediatryck.lu.se

MADE IN SWEDEN

INNEHÅLL

EN LÄTTSAM BUSE MED BLYG RÖST <i>Ingrid Bosseldal, Janna Lundberg & Martin Malmström</i>	7
TABULA GRATULATORIA	11
ANSIKTE MOT ANSIKTE – ELITSKOLEELEVENS ISCENSÄTTNING AV ELITPOSITIONER <i>Max Persson</i>	13
KÄRLEK TILL SOCIOLOGI – EN BIOGRAFISK ILLUSION? <i>Magnus Persson</i>	29
SKRATTET PÅ LUNDS UNIVERSITET <i>Åsa Lindberg-Sand</i>	39
ATT FÖRSTÅ AKADEMISKA LÄRGRUPPERS (SOCIALA?) MEKANISMER <i>Torgny Roxå</i>	69
MAN MÅSTE VETA VAD MAN ÖNSKAR SIG – SKOLEXISTENS MELLAN BELASTNING OCH BELÖNING <i>Ulla Karin Nordängers & Per Lindqvist</i>	89
GYMNASIESKOLA PÅ DISTANS OCH GRUNDSKOLA I STANDBY ÖGONBLICKSBILDER FRÅN CORONAVÅREN 2020 <i>Ola Holmström</i>	105
MELLAN TVÅ UTBILDNINGSRAMAR: STRATEGIER FÖR STIGMA-MANAGEMENT BLAND GYMNASIEELEVENS MED RÖRELSEHINDER <i>Emil Bernmalm & Jonatan Nästesjö</i>	129

ÖGONBLICK I LÄRARSTUDENTERS VERKSAMHETSFÖRLAGDA UTBILDNING – TREPARTSSAMTALET <i>Mona Holmqvist, Roger Johansson & Paul Strand</i>	145
UTBILDNINGSVETENSKAP I GROOVE <i>Eva Sæther</i>	171
KROKSBACK, DEN VITA STADEN – EN AKTIONSFORSKARE MINNS <i>Hans-Edvard Roos</i>	183
ÅSA WIKFORSS, FÖRFATTARE TILL SKOLA FÖR BILDNING <i>Ingrid Bosseldal & Martin Malmström</i>	203
HVAD ER DET DER SKER HER? ØJEBLIKSBILLEDER FRA EN FAMILIERETSLIG "HØJKONFLIKTSAG" <i>Henriette Frees Esholdt</i>	221
SPRÅKETS RELATIONELLA VÄRLD; EN TVÅÅRINGS PERSONLIGA PRONOMEN <i>Lars-Erik Berg</i>	243
INRE PRAT <i>David Wästerfors</i>	259
EN DÖRRKNACKNING: OM PERSONLIG POLITIK OCH INTERAKTIONSORDNING <i>Janna Lundberg</i>	271
HUR MAN LÄR SIG CYKLA <i>Lars-Eric Jönsson</i>	283
MOMENTS IN HÖGANÄS: FRAMING AN IMPRESSION OF ANDERS B. S. PERSSON <i>Wade S. W. Nelson</i>	299

KROKSBACK, DEN VITA STADEN – EN AKTIONSFORSKARE MINNS

Av Hans-Edvard Roos

Då den tyske poeten Heinrich Heine stod framför den mäktiga gotiska katedralen i Amiens lär han ha yttrat att på den tiden hade människor övertygelse och att det inte är tillräckligt med blott och bart åsikter för att bygga en sådan katedral. Den typ av övertygelse som Heine refererar till, var dock direkt kopplad till utövandet av en praktisk kunskap som "testar" övertygelsen och som i längden motiverar det uthålliga byggandet. Åsynen av katedralen blottlägger därför en bakomliggande sanning om ett skickligt, uthålligt, kreativt och hårt hantverksarbete som materialiserat och förverkligat byggnaden. Det betyder att en erfarenhet (*Erlebnis*) av religiös art här sammankopplas med en förståelse och ett erkännande av kunskaper och insikter (*Erkenntnis*). I Max Webers historiska analys kom den praktiska rationaliteten att så småningom urholka erfarenhetens religiösa aspekt. Den amerikanske filosofen William James inflytande på Weber har bidragit till att ge oss föreställningen att våra tankar inte är renodlat metafysiska, utan inbäddade i en pragmatisk process av handling.

Jag ska nu ge ett exempel på en helt annan byggnad än en katedral, nämligen bostadsområdet Kroksbäck i Malmö som det tedde sig under 1970-talet. I texten presenteras olika typer av ögonblicksbilder, men även olika lager av "kunskaper" (*Erkenntnis*) som blottlägger olika typer av idéer om vilken typ av "praktisk rationalitet" och "mening" bostadsområdet anses vara ett resultat av. Finns i detta sammanhang en djupare "kärna" av sanning eller handlar det blott och bart om olika "åsikter"? Anledningen till att jag återvänder till 1970-talets Kroksbäck grundar sig i att området då blev föremål för ett aktionsforskningsprojekt under ledning av professor Harald Swedner som sedan tidigare engagerat sig i olika studier vilka omformulerade sociologiska problemställningar till politiskt gångbara frågor. Projektets övergripande syfte var att finna generaliserbara metoder för att förbättra förhållandena i dåligt fungerande bostadsområden, samt att studera i vilken

utsträckning projektet lyckades förverkliga de uppställda målen. Projektet utgjorde en reaktion på och en problematisering av en förgivettagen föreställning att moderna välfärdsreformer inom bostadspolitiken eliminerar utbredningen av segregation och olika typer av socio-ekonomiska orättvisor.

Tillkomsten av bostadsområdet Kroksbäck kan sägas representera det *moderna projektet* i välfärdsstatens regi inom ramen för det så kallade miljonprogrammets nybyggnation. Syftet med miljonprogrammet (1965–1975) var att komma tillrätta med bostadsbristen i spåren av de stora arbetsmarknadsomflyttningarna i Sverige. Stora företag som till exempel Kockums varv behövde bostäder till sina anställda arbetare i en tid av expansion och industriell tillväxt. Prognoserna under 1960-talets senare del pekade på en kraftig befolkningsökning i Malmö kommun. Därför lanserades Kroksbäck 1966 av Malmö Kommunala Bostadsaktiebolag (MKB) som ett rent och ljust boende uppbyggt efter moderna principer och prefabricerade system – ”Vita staden byggs i Malmö”. Under 1970-talet blev dock invånarantalet i Malmö kommun 50 000–60 000 färre än prognosen och många områden, inte minst Kroksbäck, drabbades av en anseelig del outhyrda lägenheter.

Aktionsforskningsprojektets underliggande reformpolitiska kritik ledde till att det planerade fyraåriga projektet (1975–79) fick läggas ner efter halva projektiden (1977). Efter en tid av fungerande samverkan med politiker, tjänstemän och invånare, utdefinierade några tyngre aktörer bland Malmös makthavare projektgruppen med kritiska forskare och samhällsarbetare som icke legitima deltagare i arbetet med förändringsarbete inom stadsplaneringen.

Med tanke på detta ambitiösa försök av samhällsvetenskapliga forskare att utifrån en kritisk position söka ingripa i och förbättra svensk reformpolitik inom boendesektorn på en lokal nivå, kan det vara av intresse att ”återvända” till det ögonblick då husens framträdelseform utgjorde en symboliskt laddad miljö för spänningen mellan en avsiktlig önskan och en icke avsiktlig verklighet.

Vi föreställer oss att vi som läsare förflyttar oss tillbaka till Kroksbäck under senare delen av 1970-talet efter projektidens abrupta avslut, och att vi då möter en rad olika tolkningar: flanörens, politikerns, den utredande samhällsforskarens, aktionsforskarens, och förändringsarbetarens. Detta betyder att rummet för Kroksbäck kröker sig i sex olika *frames* om vad som där pågår och vad som där gäller.

Flanören

Vårt första möte är med en stadsflanör som betraktar och observerar den byggda miljön med sin urbana blick. Vad ser denne flanör? Flanören är inte nödbedd att tala om detta. ”Jag ser fyrkantiga, prefabricerade lådor byggda av eternitplattor med

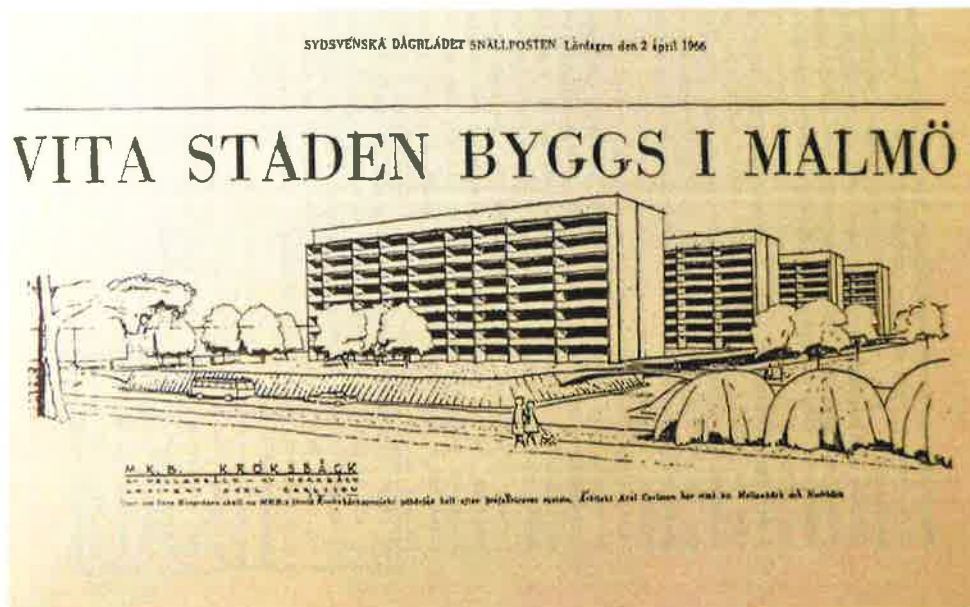
balkongväggar i betong, och stora diken av gator kring området – Stalinallén – som gör att jag måste ta mig upp för en brant trappa för att komma in i området. Jag ser gardinlösa fönster i de många tomma lägenheterna. Jag ser likaledes tomma garage då man inte vågar ha bilarna utom synhåll, jag ser smala källargångar i rå betong – suckarnas gångar – som man måste ta sig igenom från garagen till den egna lägenheten. I markplanet ser jag ventilationstrummor från garaget där avgaser sipprar ut direkt till barnens lekplatser. Jag ser skadegörelse på bilar, nedklottrade entréer, nedtrampade blomsterrabatter och en stereotyp växtlighet. Jag har hört att faran för mordbränder gör att vindarna hålls låsta. Hyresgästerna kan endast söka upp sitt vindsutrymme i sällskap med vaktmästare från MKB (Malmö Kommunala Bostadsaktiebolag). Jag känner blåsten som viner mellan höghusen och jag ser fasadernas spruckna, tunga och skarpkantade asbestplattor. Jag ser pensionärer blåsa omkull i kastvindarna mellan husen och hur en nedfallande asbestplatta precis missar en gående gammal man. Jag ser en total frånvaro av mötesplatser, butiker, service och arbetsplatser.

Källa: Alexandersson, Gustav, Dalholm, Elisabeth, Roos, Hans-Edvard, Rudvall, Göte, Swedner, Harald & Werner, Bo (1988). Vad hände i Kroksbäck? En bok om samhällsarbete och aktionsforskning. Rapport 1988:2. Göteborg: Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet. s. 51.

Jag ser en glesbygd i betong mitt i stan utplacerad som en blindtarm vid Hyllievångsvägens återvändsgata. Här finns inte ens en varm korv att köpa.”

Vår flanör ger sig av, men vänder sig om och säger: ”Kommer du ihåg Sydsvenska Dagbladets rubrik lördagen den 2 april 1966 om det kommande Kroksbäckbygget: ”Vita staden byggs i Malmö.” Flanören försvinner bort, suddas ut likt en dimma och smälter helt samman med det grådaskiga vädret. Han har knappt kommit utom synhåll förrän en kostymklädd äldre herre med hatt kommer fram till oss. Han presenterar sig som en politiker i staden.

Källa: Alexandersson, Gustav, Dalholm, Elisabeth, Roos, Hans-Edvard, Rudvall, Göte, Swedner, Harald & Werner, Bo (1988). Vad hände i Kroksbäck? En bok om samhällsarbete och aktionsforskning. Rapport 1988:2. Göteborg: Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet. s. 31.

Politikern

”Så bra att du kom”, säger vi. ”Har ni politiker sett alla utredningar och skrivelser om Kroksbäck? Det blev inte som ni planerade?”

”Nej, nej, men jag är inte orolig. Det löser sig. Ser ni, vi hade dåligt fungerande bostadsområden på 1950-talet och till mitten av sextiotalet. Ta till exempel Augustenborg, Hermodsdal och Nydala. De hade många sociala problem då. Men se nu i dag, i slutet på 1970-talet. Nu fungerar de ganska bra. Vad lär vi oss av detta? Jo, de problem du ser i Kroksbäck i dag, de är av övergående karaktär. Så småningom, utan att vi behöver vidta några särskilda åtgärder, kommer dessa problem att minska

av sig själva till en måttlig omfattning. Efter hand kommer dessa bostadsområden att stabilisera sig själva.”

Politikern tittar på klockan. ”Jag måste iväg. Vi ses senare så kan vi prata mer.”

Den utredande samhällsforskaren

Vi möter nu en yngre medelålders man i kort stubbat hår och i glasögon med markerade svarta bågar. Tagna efter vårt möte med flanören och politikern frågar vi med en gest mot husbyggnaderna:

”Vad ser du här?”

Han tar fram en anteckningsbok som han börjar bläddra i. Han ser fundersam ut innan han fixerar oss med blicken.

”Till att börja med vet jag hur Kroksbäck kom till – som ett hastverk och hafsvverk i slutet av 1960-talet. Byggnationen drevs fram när kommunen, i väntan på klartecken för flygplatsen Sturup från länsstyrelsen och byggnadstillstånd för Rosengårdsområdet, måste ordna jobb för sina byggnadsarbetare och bostäder till alla otåligt väntande nyanställda på Kockums och de andra storföretagen i industriboomens Malmö. Så länge Bulltofta flygplats fanns kvar kunde inte Rosengård börja byggas. Och så länge miljöprotesterna mot Sturupsbygget höll på kunde inte Bulltofta läggas ner. Lösningen blev snabbygget av Kroksbäck – FFF – Fort, Fel och Fult. Dessutom skulle det nuvarande Kroksbäck enligt en dispositionsplan utgöra den ena kvadranten i ett större bostadsområde – Södra Hyllie – med en centralt belägen centrumanläggning. Dessa planer byggde på en prognos med kraftig befolkningsökning som dock uteblev. Prognoserna slog fel. Och Kroksbäck blev inte ett attraktivt boendialternativ vare sig för bostadssökande malmöbor eller för personer som flyttade till Malmö.”

Utredaren gör en liten paus som om han kom att tänka på någonting.

”Tänk att miljöprotesterna mot anläggandet av flygplatsen Sturup fick den bieffekten att Kroksbäck snabbt fick byggas på det sätt som det gjordes. Det var från början ingens avsikt.”

Utredaren rättar till sina glasögon och håller upp sin anteckningsbok mot oss i ögonhöjd. Samtidigt gör han en gest med handen mot höghusen bakom sig.

”Vill ni höra varför det ser ut som det gör här?”

Han verkar redan ha bestämt sig så vi nickar jakande. Någonting säger oss att här väntar ett litet föredrag. Han öppnar sin anteckningsbok och läser mer eller mindre innantill.

”Jo ser ni, Malmö har av tradition alltid varit en tudelad stad med en markerad bostadssocial spännvidd. Studier från 60-talet visar på potentiella och faktiska förslumningstendenser även i det moderna projektets nyuppförda bostadsområden.

Detta innebär en vändning då samhällskritiken i dag inte enbart gäller brister i det traditionella samhällets miljöer i stadens gamla stadsdelar, utan även nybyggda flerfamiljshusområden som nu finns i Malmö södra utkantsområde. Uppspaltningen av nybyggnationen på flerfamiljshuslägenheter i Malmö och småhus i de omkringliggande landsbygdskommunerna, har bidragit till nettoförluster i Malmös befolkningsutveckling och till förekomsten av tomma lägenheter i kommunens nybyggda bostadsområden. Segregationen vidmakthålls och "tomma lägenheter" har blivit ett socialt problem. Konjunkturavmattning och nedläggning av arbetsplatser har i sin tur minskat efterfrågan på bostäder i de snabbt nyuppförda höghuskomplexen. Mellan 1971 och 1978 förlorade Kroksbäck drygt 40 procent av sin befolkning. Här sticker Kroksbäck ut – under slutet av år 1974 var cirka 15 procent av Malmö Kommunala Bostadsaktiebolags outhyrda lägenheter belägna i Kroksbäck. Cirka 40 procent av lägenheterna där stod tomma. Dominansen av låginkomstgrupper blev allt påtagligare, liksom förslitningen av den fysiska miljön. I dagsläget, år 1979, bor cirka en tredjedel av kommunens invånare (cirka 80 000 personer av 240 000 invånare) i de ofärdiga boendemiljöerna i områdena kring Rosengård, Lindängen och Kroksbäck. Dessa områden bildar en slags halvmåne i stadens södra periferi."

"Aha, nu ser vi vilka krafter som skapar våra miljöer", påpekar vi på ett införstått sätt. "Men har inte invånarna reagerat mot det som hänt i området?"

"Skulle precis komma till det", påpekar utredaren. "Jodå, vi gjorde en intervjuundersökning med invånarna i Kroksbäck under första hälften av 1976. Den visade att det fanns ett djupare problem. I dessa intervjuer återkommer invånarna ständigt till att det är folket i Kroksbäck som det är fel på och att där ligger förklaringen till det som händer i bostadsområdet. Man tolkar de synbara konsekvenserna av en samhällsutveckling, så som de kommer till uttryck i individernas agerande. Det är grannars, släktingars och arbetskamraters framgångar eller misslyckanden som man ser och tar ställning till. De politiska beslutsfattarnas agerande läser man bara om i tidningen. Det samhällssystem som genererar de problem som man möter i vardagslivet, är fjärran och opåverkligt. Samhället uppfattas visserligen som föränderligt, men förändringar sker med en naturlags nödvändighet. De måste ha sin gång. Dem kan man inte styra. Men sina grannar klagas man på."

Utredaren undrar om vi vill höra mer. Han säger att han har mängder med data i sin anteckningsbok som han viftar med framför våra ögon.

"Här finns massor av underlag till politikerna. Bara de får kunskap om orättvisorna så kan de rätta till dem. Jag måste skynda mig och visa dem."

Utredaren försvinner mellan husen och får en extra skjuts av en kastvind som virvlar mellan husväggarna. Nu ser vi en rufsig man med håret på ända och glasögonen uppskjutna i pannan. Det är aktionsforskaren som anländer. En sorts hatt finns på huvudet. Det ser ut som om den har hamnat där av en slump.

Aktionsforskaren

Vi undrar om aktionsforskaren är införstådd med vad politikern tidigare sa. Han nickar och pekar på husen bakom sig.

”Politikern ser inte vad som händer här. Varför stabiliserades de äldre problemområdena i förhållande till de nybyggda bostadsområdena i miljonprogrammet? Jo, därför att de nybyggda bostadsområdena övertog de äldre bostadsområdenas ”bottenposition” i bostadsområdenas prestigehierarki. Skillnaden är att det i dag (under slutet av 70-talet) inte finns några nyuppförda områden av typ Rosengård, Kroksbäck och Lindängen att flytta till för resurssvaga hushåll. Vad sker i stället? Jo, många av ut- och inflyttningarna i dessa områden rör sig fram och åter mellan just dessa områden eller denna typ av områden. Visst, det finns de som ”flyttar upp sig”, men det finns också de som snurrar runt i bottenskiktet i bostadsområdeshierarkin. Eftersom vi har en differentierad bostadsmarknad räcker det inte med att det finns faktiska positiva egenskaper hos ett bostadsområde med lågt anseende. Det är inte ett tillräckligt villkor för att hålla kvar ”uppflyttarna” i området, det vill säga ge en kvarstannande effekt.”

Vi ser på husen framför oss medan aktionsforskaren kliar sig i huvudet. Vi vill gärna säga något.

”Det är starka krafter och rörelser som döljer sig bakom de där betongväggarna. Skulle det vara bättre om folk bodde kvar i området och blev trogna hyresgäster? Skulle det bli mer stabilt då? Om något kunde få dem att stanna?”

Aktionsforskaren skakar på huvudet.

”Skenet är inte alltid vad det verkar vara. Eller som Marx sade: Om framträdelseformen för ett ting överensstämmer med tingets väsen vore vetenskapen överflödig. En klassisk aktionsforskare är intresserad av vad som verkligen händer på en konkret plats. Även fakta i form av numeriska talserier på aggregerad nivå kan ge felaktiga grunder för handling. Låt mig ge ett exempel. Hög omflyttning i ett område medför att ”receptorkoefficienten” – ett mått som anger antalet inflyttare under ett år per antalet invånare som bott i området under minst två år – blir hög. En hög receptorkoefficient betyder att det är svårt för inflyttarna att bygga upp sociala relationer med de personer som redan bor i området eftersom dessa är relativt få och många av dem förbereder sig att lämna området. Vad ger detta mått för insikter och kunskap om du vill göra någon slags aktion i området?”

Vi funderar ett slag och tänker att det finns en hake här. Till slut svarar vi trots allt.

”Ja, vi skulle försöka få receptorkoefficienten så låg som möjligt. Det betyder att vi skulle satsa på åtgärder som gör att så många som möjligt stannar kvar i området. Och att de som stannar kvar i området skulle uppmuntras att ta hand om alla nyinflyttare så de också stannade kvar. Ja, något i den stilen.”

Aktionsforskaren ser plirande på oss.

”Det är logiskt tänkt. Det verkar ju förnuftigt om boendepolitiska åtgärder resulterar i en kvarstannande effekt på invånarna, det vill säga ”kvarstannarargumentet” kan sägas representera en kunskap som antas vara giltig för alla bostadsområden. Men den tanken bygger på data som inte alls blottlägger vad som verkligen pågår i området. Som aktionsforskare är jag mindre intresserad av att ha data om flyttande personer som objekt, utan snarare data om flyttningar som händelser. Vad menar jag konkret med detta? Jo, för det första att vi måste bryta ner all data till individnivå för specifika bostadsområden genom att använda kyrkböcker, mantalslängder och hyreskontrakt så varje individ – vilka avidentifieras som personer – kan kopplas till en viss fysisk lägenhet. Detta är ett viktigt grepp. Vi slipper då det så kallade ”ekologiska felslutet” att vi drar slutsatser om individers beteende på grundval av populationsdata, det vill säga aggregerade data på befolkningsnivå. På så sätt kan vi se exakt kvarstannartid på individ- och lägenhetsnivå för varje enskild huskropp. En undersökning av ett aggregerat material som visar på en minskad omflyttning i ett bostadsområde skulle normalt kunna tolkas som att de sociala problemen var i avtagande i området. En närmare granskning av hushållens kvarstannartid på hus- och lägenhetsnivå visade emellertid tvärtom att den minskade omflyttningen vidmakthöll problemen i Kroksbäck. Denna perspektivförskjutning gav oss helt andra insikter om betydelsen av flyttningar för segregationsprocesserna i de nybyggda bostadsområdena.”

Vi viftar med händerna som skolelever som vill påkalla lärarens uppmärksamhet. ”Men på vad sätt ökar problemen i området därför att det finns en stor andel långtidsboende i vissa delar av området?”

Aktionsforskaren gör en avvärande gest med handen som om han vill inskjuta något viktigt innan han svarar på frågan.

”Eftersom det handlar om klassisk aktionsforskning utgjorde studien en del av ett fältexperiment där vi valde ut ett jämförelseområde som inte blev föremål för interventioner. I detta fall betyder det att vi har gjort en jämförande studie med bostadsområdet Gullviksborg som byggnadstekniskt, socialt och demografiskt liknade Kroksbäck.”

Aktionsforskaren sänker handen, rättar till sina glasögon och ger oss en blick som signalerar att här väntar en underfundig poäng och ett svar på vår fråga.

”I vår studie har vi – något överraskande – funnit att invånare i kvarteren med högsta andelen outhyrda lägenheter (i kvarteret Norrbäck i Kroksbäck och i kvarteret Gymnasisten i Gullviksborg) bott kvar längst, medan invånarna bott kvar kortast tid i de kvarter som haft den lägsta andelen outhyrda lägenheter (kvarteret Sörbäck i Kroksbäck och kvarteret Censorn i Gullviksborg). Det innebär att de mest attraktiva husen inom bostadsområdet (de med lägst andel outhyrda lägenheter) har den största

andelen korttidsboende, medan de mindre attraktiva husen (med hög andel outhyrda lägenheter) har den största andelen långtidsboende. Det betyder att de kvarter och husenheter med ett relativt gott anseende i stor utsträckning bebos av människor som har resurser att flytta från området. De kvarter och hus med hög andel långtidsboende bebos av hushåll som brottas med ekonomiska och sociala problem och som i praktiken inte kan flytta från området. Det har dessutom skett en omflyttning inom Kroksbäck som gått från hus som varit speciellt utsatta för störningar av olika slag till hus som fungerat bättre.

Vid en mer omfattande jämförelse med andra bostadsområden fann vi dessutom att Kroksbäck i mindre utsträckning än andra områden fungerar som en "mellanstation" för människor som vill och kan satsa ekonomiska resurser för att en kort tid efter inflyttningen till området kunna flytta vidare till ett område med högre boendestatus.

På detta vis "stabiliseras" den inre segregationen inom dessa bostadsområden under andra hälften av 1970-talet – och Kroksbäck har en framträdande betydelse i denna utveckling. Dessa data kan kompletteras med andra populationsstudier av inom-urbana flyttningsströmmar mellan olika bostadsområden i Malmö, vilka i korthet visar på en dränering av resursstarka hushåll från de bostadsområden som befinner sig längst ner på den bostadssociala skalan, och att hushåll steg för steg "flyttar upp sig" på den sociala rangskalan av olika bostadsområden och upplåtelseformer. Det förekommer under denna period också en omfattande rundflyttning mellan problemdrabbade bostadsmiljöer, och det var inte ovanligt att en fjärdedel av invånarna flyttar från ett område under ett år. I vissa enskilda kvarter och hus kunde en majoritet av invånarna bytas ut under ett år.

Det förekommer således en omflyttningsprocess *inom* bostadsområden av Kroksbäck och Gullviksborgs typ som liknar den som förekommer *mellan* bostadsområden. Denna mekanism för den inre omflyttningen och den inre segregationen inom bostadsområdet tycks bidra till upprätthållandet av redan uppkomna skillnader i befolkningsstrukturen mellan bostadsområden.

"Betyder det att de problemdrabbade bostadsområdena inte är självläkande och självstabiliserande som politikern antog? Är det inte en vanlig uppfattning bland politiker att nybyggda, dåligt fungerande bostadsområden efter fem till tio år skulle stabiliseras och fungera ganska bra vilket anses ha skett med bostadsområden i Malmö från 1950-talet och början av 1960-talet?"

Aktionsforskaren nickar jakande.

"Ja, enligt detta synsätt skulle de problem man möter i områden som Kroksbäck vara av övergående karaktär, och de skulle så småningom reduceras till en måttlig omfattning utan att några åtgärder behövde vidtas. Politikerna skulle kunna sitta med armarna i kors medan bostadsområdena förbättrades av sig själva. Jag har sagt det innan, och jag vet att jag upprepar mig, men det tål att upprepas. Underskatta inte

tjätet, särskilt till politiker. Därför säger jag det en gång till då detta är en så viktig bostadssocial insikt: Ett resonemang som innebär politisk passivitet tar inte hänsyn till att femtiotalets och det tidiga sextiotalets problemområden stabiliserats parallellt med att nybyggda bostadsområden övertog de äldre bostadsområdenas "bottenposition" i bostadsområdenas prestigehierarki. I dag (i slutet av 1970-talet) finns i Malmö ännu inga nyuppförda bostadsområden av detta slag att flytta till för hushåll med sociala och ekonomiska problem. Snarare är det så att dessa grupper rör sig fram och åter mellan ett ganska litet antal "problemområden" av likartad karaktär. De sociala problemen i de nya flerfamiljshusförorterna kan därför inte uppfattas som "sjävläkande" och "självstabiliserande" på samma sätt som problemen i de något äldre områdena tycks ha varit. Så, situationen kräver i praktiken ett betydligt mer genomträngande reformarbete än någonsin.

Detta ökade behov av politiskt reformarbete kräver i sin tur större precision i forskningen. För att nå preciserad och relevant kunskap måste vi bryta ner data från aggregerad till lokal nivå i enlighet med ett vetande som klagör förekomsten av ett visst händelseförlopp i en kontext snarare än en statisk kunskap om oklara och diffusa samband mellan frikopplade objekt. Kunskapsproduktion i aktionsforskning är i detta fall inte intresserad av att "bevisa" förekomsten av flyttningsströmmar i allmänhet, utan av att påvisa dess betydelse för "praxis" i bostadsområdet, det vill säga för människornas handlingar där. Förekomst av flyttningar och andel kvarstannare kan i teorin betyda olika saker, och det är därför viktigt att specifikt urskilja den praktiska betydelsen det har för ett visst område vid en viss historisk tidpunkt. I detta fall innebar en hög andel kvarstannare i bostadsområdet att hårdsegregationen stabiliserades. På så sätt blir kunskapen "användbar" då den ger insikt om en konkret praktik. Beviset för en flyttning eller icke-flyttning är inte dess existens a priori, utan hur dess användning och konsekvenser får betydelse för de mekanismer som påverkar områdets position i stadens bostadssociala hierarki. Därför talar vi om "action-cum-research" som visar att vi som forskare är ödmjuka inför de villkor som praktiken "kräver" av oss att blottlägga. Vi fjärmar oss från "research-cum-action" som mera är uttryck för ett slags forskarhybris.

Men för att sedan i nästa steg kunna åtgärda problemen i handling måste vi transformera ett problem från att vara administrativt definierat till att bli politiskt definierat och därmed föremål för diskussion i en kollektiv offentlighet så att bostadsområdets politiska dimension och utmaning blir tydlig. Ett exempel på detta i projektets inledningsskede var att fältassistenter från socialförvaltningen ("gatubyråkrater") upptäckte en stor ansamling av individuella ärenden från vissa bostadsområden. Eftersom sociala problem normalt översätts till en individuell ärendehantering inom ramen för administrativa rutiner för att bli "åtgärdsbara" inom en förvaltnings befintliga åtgärdsrepertoar, skapades inte heller någon

kunskapsproduktion som gick utöver den som handlade om en regelstyrd administrativ ärendehantering på individ- och familjenivå. Fältassistenter fick därför i detta fall en "signalfunktion" och förmedlade en vidareutveckling av problembilden till projektgruppen bestående av samhällsforskare, socialarbetare, pedagog, arkitekt, ekonom med flera. Dessa hade genom sektorsanknutna statliga forskningsråd fått forskningsprojektets mandat och möjlighet att formulera övergripande förändringsförslag med förankring i välfärdsstatens övergripande politiska målsättningar om att skapa goda och jämlika levnadsvillkor för alla medborgare. Projektet fick därför rollen (åtminstone i ett initialskede) att representera en slags kritisk återkoppling till det grundläggande syftet med välfärds politikens ändamål.

Därför kan vi varken undvika den politiska dimensionen i samhällsforskningen eller vår roll som aktör i denna process även om vi säger att vi enbart "observerar". Traditionell forskning försöker ofta trycka undan denna komplikation mellan "är" och "bör" i sin metodologi. Vi aktionsforskare är öppna med den och försöker explicit förhålla oss till vår aktörsroll i förhållande till vårt forskningsobjekt som vi faktiskt har – vare sig vi vill eller inte."

Vi nickar och ställer sedan en enkel fråga som sannolikt inte har ett enkelt svar.

"Hur ska den transformationen från forskarrollen till politisk handling gå till i praktiken?"

Förändringsarbetaren i aktionsforskaren

"Ja, nu ikläder jag mig rollen som förändringsarbetare, eller med ett annat ord – som samhällsarbetare (*community worker*). Kärnfrågan är då inte att rada upp vilka resultat vi vill ha som ett slags önskelista, utan klargöra hur och genom vilka processer som förändringar och interventioner kan genomföras. Här handlar det inte enbart om nulägeskunskap och kausal kunskap som vi tidigare talat om, utan om styrningskunskap i genomförandearbetet. Här är det viktigt att påpeka att det förändringsarbete vi nu talar om – som i detta fall initierats i förbindelse med aktionsforskning och samhällsarbete – i bästa fall kan tänja systemets gränser mot ett uppställt mål och därför fungera som "en gränstämjande teknik". Förändringsarbete i bostadsområden sker på en communitynivå – en nivå som saknar egentliga styrmedel. Ärendeorienterade ingripanden av administrativa myndigheter på individ- och familjenivå kan stabiliseras genom olika typer av ekonomiska bistånd och rättigheter till servicetjänster. Politiska program och interventioner kan kodifieras genom revisioner av lagar eller anvisningar till myndigheter med grund i statsbudgeten. Därmed uppnås en balans mellan målsättning och uppbackande resurser. Sådana villkor saknas för vårt samhällsarbete,

det vill säga för förändringsarbetet på communitynivå då vi saknar medel och varaktighet som projekt för att stabilisera de resultat som eftersträvas och de mål som kan uppnås. Därför är det viktigt att åtminstone uppnå en stabilitet i kunskapsproduktionen och dess koppling till handling och handlande aktörer. Det kan ske genom en lärandespiral där målformuleringsarbetet kontinuerligt "testas" och följs upp av värderingar av interventionernas konsekvenser och att interventionerna därför ses som provisoriska i ljuset av en pågående kunskapsprocess.

Ska denna kunskapsprocess kunna bidra till att vägleda handlingar, handlar det inte enbart om att fastställa ett socialt systems position längs en särskild och given variabel som kan påverkas genom en förändring av en annan variabel, till exempel att ett bostadsområde som innehåller en hög andel arbetslösa eller låginkomsttagare implicerar ärendeåtgärder i enlighet med socialtjänstens direktiv.

Vägledningen till handling på communitynivå måste snarare bygga på noggrant värderade och beskrivna målvariabler, det vill säga ställningstagande till vissa mål som kan nås genom påverkan av några grundläggande faktorer i en explicitgjord kausalkedja (händelsekedja). Vi har gett exempel på en sådan kausalkedja och mekanismer då vi talade om Kroksbäckens inre flyttningsströmmar. Vårt exempel med vissa bostadsområdens interna flyttningsmönster och inre segregationsprocesser, visar på kausalkedjor giltiga i en särskild kontext och där betydelsen av hushållens kvarstannartid fick en helt annan socialpolitisk innebörd och mening än vad som antas vara fallet under "normala" och "vedertagna" omständigheter. En sådan konkretiserad kunskap preciserar därför målen för handlingen på ett betydligt mer specifikt och relevant sätt. Den ger förändringsarbetet en riktning som undviker att "aktionen" begränsas till att reducera missnöjesyttringar hos förfördelade grupper, snarare än att verkligen attackera de problemskapande sociala mekanismerna. Exempel på sådana områdesrelevanta förslag kan till exempel vara fler lokala arbetsplatser, möjligheter och stöd för självorganiserad barnpassning, mötesplatser för kollektiv samhandling och problemlösning et cetera."

Vi blir lite tagna av denna utläggning och känner att detta behöver vi smälta ganska ordentligt. Men först måste vi bara fråga:

"Borde inte hela samhällets styrning fungera så här – som en länk mellan beslutsfattare och de som är beroende av besluten och deras särskilda villkor? Hur sprider man den här typen av kombinerad besluts- och kunskapsprocess?"

"Det finns anledning att fråga sig om den traditionella och hierarkiska ansvarsfördelningen mellan politiker/toppadministratörer, professionsgrupper och enskilda individer är rimlig. Är det inte rimligare att alla dessa tre grupper tillsammans tar ett mer generellt ansvar? En modell är att de anställda (professionella) som har direkt kontakt med medborgarna/klienterna ansvarar för återföring och kommunikation med syfte att öka medvetenheten och kunskapen om dessas levnadsvillkor och problem. Dessa

erfarenheter kan användas för kritik och förändring av de inomorganisatoriska betingelserna för de anställdas arbetsformer att till exempel arbeta mer områdesbaserat. De professionella ska i detta sammanhang ha kanaler för återföring av insikter och erfarenheter till de instanser som ofta bildar ett "maktblock" gentemot de anställda professionerna, nämligen huvudmannen och den exekutiva ledningen. Detta kan öka huvudmannens (till exempel de politiskt förtroendevalda) förståelse och engagemang i de problem som möter klientgruppen och de anställda. De vunna kunskaperna kan även användas för att ge huvudmännen stöd åt anslagsframställningar till högre myndigheter. Här kan även vetenskapliga rapporter och utvärderingar från förändringsarbete spela en roll om de populariseras och offentliggörs via massmedia, konferenser och utbildningar. Ett mer radikalt grepp vore dock att klientgruppen fungerar som huvudmannagrupp för förändringsarbetet. Detta utgör skillnaden mellan gräsrotsstyrt förändringsarbete och myndighetsstyrt förändringsarbete."

"Är inte detta svårt att genomföra?" undrar vi lite försiktigt.

"Jo, men det finns en särskild utmaning i områden som Kroksbäck. Denna typ av boendemiljöer utgör ett slags halvvoffentligheter som domineras av ett stort bostadsbolag och dess lokala kontor, av särskilda enheter från olika kommunala förvaltningar och av ett organiserat föreningsliv. Det är organiserade verksamheter som antingen ser invånarna som klienter eller som organisationsmedlemmar. Jämför detta med många invånare i innerstaden eller i villaområdena som ofta är resursstarka och själva driver sina frågor direkt gentemot aktuella politiker och tjänstemän, eller genom olika självorganiserade samfälligheter. I Kroksbäck och i liknande områden finns en mellannivå av en stark organisations- och förvaltningsstruktur som genom sin halvvoffentliga och decentraliserade karaktär skapar en diffus och otydlig relation mellan individ och samhälle då det gäller rättigheter och skyldigheter. Den demokratiska aspekten på förändring och deltagande kanske inte blir så utvecklad i denna typ av miljöer."

Plötsligt vänder aktionsforskaren på klacken och försvinner till ett annat möte som han nästan hade glömt bort.

Eftertankens kränka blekhet

Vi står kvar och betraktar 1970-talets Kroksbäck.

Förutom en fysisk miljö ser vi en social miljö med en distinkt position och funktion i stadens bostadssociala hierarki. Försöker vi se ännu djupare framträder specifika sociala mekanismer av yttre och inre segregationsprocesser som skapar ojämlikhet på en differentierad bostadsmarknad med olika upplåtelseformer. Vi ser ambitiösa lokala reformförsök av aktionsforskare och samhällsarbetare med avsikt att förändra och

ompositionera det vi iakttar till att betyda något helt annat. Tänk vilka olika bildspel som kan projiceras på de gråa ytorna framför oss – bilder som på olika plan påverkar livet i området.

Källa: Alexandersson, Gustav, Dalholm, Elisabeth, Roos, Hans-Edvard, Rudvall, Göte, Swedner, Harald & Werner, Bo (1988). Vad händer i Kroksbäck? En bok om samhällsarbete och aktionsforskning. Rapport 1988:2. Göteborg: Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet. s. 23.

Kan till exempel utopin om den goda "vita staden" återuppstå? Vi tänker efter och resonerar. Ja, det fanns en idé om ett rationellt språk mellan forskare, beslutsfattare, administratörer och professionella – en sorts kompatibilitet mellan värden, mål, medel och bieffekter. Denna idé byggde på att ju tydligare mål som formuleras och som tydligt extraherats ur underliggande generella och "goda" värden, desto mer kunde medlen för handling specificeras, vilket i sin tur skulle kunna effektivisera resultaten. Uppstod oönskade konsekvenser skulle medel och mål korrigeras så att relationen mellan värde, mål, medel och effekter i högre grad rationaliserades ifråga om medlens (redskapens) effektivitet och ifråga om att målen på ett korrekt sätt härletts från de föredragna och

givna värdena. Detta liknar inte bara Max Webers idealtyp av målrationell handling, utan också en läroprocess á la John Dewey som en *perpetuum mobile machine* vilken aldrig stannar då den en gång satts igång eftersom rörelsen inte genererar någon friktion. I grunden kan denna lärandemodell sägas vara en idealiserad modell av hur vetenskapen borde fungera – misstag uppmärksammas och korrigeras omedelbart. En sådan optimistisk syn på grundforskning öppnar för att vetenskapens grundläggande förhållningssätt ska kunna tillämpas på en forskning inriktad på handling. Kunskap med grund i påståenden (propositioner) om sakfrågor (*knowing that*) anses ge en möjlig förutsättning till förutsägelse, medan kunskap om färdigheter att bemästra en situation (*knowing how*) anses möjliggöra relevanta och konkreta handlingsbeslut. Ett linjärt samband mellan kunskap som förutsägelse och kunskap som handlingsbeslut skulle kunna betecknas som en "superrationalitet" mellan det upplysta förnuftet och det instrumentella förnuftet. Vi skulle kunna kalla denna tendens för en *homogenisering* i synen på rationell kunskap. Det betyder att det finns ett antagande om en enighet om hur verklighetsomdömen kan giltighetsprövas och en samstämmighet gällande processen att uttala sig om vad som är fallet och icke-fallet i en empirisk sakfråga, samt vad som bör förändras utifrån värdefrågan om vad som anses vara socialt acceptabelt och icke-acceptabelt utifrån en moralisk ståndpunkt. Denna "rationella" koppling mellan empirisk kunskap och moraliskt ställningstagande illustrerar karaktären hos den argumentativa grunden för den övertygelse som behövs för att förändra en stadsmiljö. Det räcker inte med blott och bart åsikter.

En annan aspekt är föreställningen om invånarna i bostadsområdet som en gemensam enhet vars erfarenheter och intressen ska återföras och transformeras till forskare, professionella, beslutsfattare med flera. Vare sig denna grupp benämns som klienter, invånare, brukare, underprivilegerade, resursfattiga eller liknande, beskrivs de ofta ha vissa givna intressen i egenskap av denna kategorisering. Dessa intressen blir dessutom suveräna då de per definition anses ha rätt till anspråk på kompensation på grund av fel, misstag eller luckor i det välfärdspolitiska systemet. Denna gruppsoveränitet berättigar inte bara krav på rätten att motta olika typer av kompensatoriska resurser, utan också krav på erkännande som ett aktivt politiskt subjekt. Denna "folkvilja" framställs ibland som given och ska helst organiskt sammansmälta med aktörer som aktionsforskare och samhällsarbetare. Detta anses nödvändigt eftersom det politiska subjektet i detta fall utgörs av en icke-organiserad samling massinvånare i ett anonymiserat bostadsområde. Vi skulle kunna kalla detta för en *ontologisering*, det vill säga ett förgivettaget antagande om beskaffenheten och substansen av invånarnas intressen. Definitionen, renodlingen och ontologiseringen av detta gruppintresse är funktionellt såtillvida att det direkt ska återspegla och vara kompatibelt med en identifierad brist i reformpolitiken och som passar in i välfärdsadministrationens fördefinierade åtgärdsrutiner – det vill säga kunna

konstrueras som en tydlig målgrupp i en omfördelningspolitik. Detta kan betyda att måttet på framgång eller misslyckande i det lokala projektet beror på aktionsforskarnas och samhällsarbetsarnas förmåga att transformera invånarnas intressen till en enhetlig så kallad "korporativ gruppidentitet". Detta innebär att gruppidentiteten i detta fall blir officiellt erkänd av staten och dess institutioner, och därmed kan bli ett legitimt föremål för uppgörelser och politiskt utbyte genom rätten att ta del av en administrativ fördelning av statligt garanterade förmåner.

Ja, tanken svindlar. Vi betraktar husen framför oss. Har dessa huskroppar en sorts "ande" som tvingar in våra handlingar dels i en homogen politisk-administrativ målrationellitet, dels i en reifierad, förtingligande, ontologisering av grupper? Var inte den ursprungligen avsikten att motverka båda dessa tendenser?

Ögonblicksbilden av 1970-talets Kroksbäck och dess karga rationalitet etsar sig fast. Det är kanske ingen fasad eller kuliss vi ser. Kanske tingens framträdelseform trots allt överensstämmer med tingens väsen?

Coda 1

Sista styckets rubrik – "Eftertankens kränka blekhet" (med ursprung i Shakespeares Hamlet) kan förstås på olika sätt. Den vanliga tolkningen av uttrycket är "efterklokhet" och att man för sent inser att man gjort fel. Då skulle man kunna förstå slutreflektionen i detta kapitel som att aktionsforskning och samhällsarbete i grunden utgör ett missriktat projekt – husen framstår som lika grå och själlösa före som efter projektet, och dessutom har projektet genom homogenisering och ontologisering påverkats att anta en liknande skepnad som den byråkrati man från början var motståndare till. En annan tolkning som ligger närmare Shakespeares egen innebörd med uttrycket, är att alltför mycket grubblande inför en viss handling leder till att beslutsamheten ebbar ut, att handlingskraften hämmas och att handlingen kanske uteblir överhuvudtaget. För mycket grubbel ger blek hy (därför den kränka blekheten). Eftertanke behöver alltså inte betyda efterklok. Kanske denna kapiteltext, som handlar om betydelsen av aktion och handling i forskningen, är ett uttryck för just ett överskott av eftertanke. Att jag snurrat in mig i en återvändsgränd där varje lösning blir värre än problemet. Att insikten om komplexiteten kan göra mig negativ och passiv, till skillnad från politikerns passivitet som grundar sig i en optimism utan insikter om komplexitet.

Coda 2

Med risk att bli blek av grubbel krävs ändå ytterligare eftertanke. Innebär kortvariga projekt med aktionsforskning och samhällsarbete enbart en reproduktion av det tillstånd och de strukturer vi ser och önskar kritisera? Nej. Cirkulation av kunskap innebär en stegvis (*incremental*) förändring och betecknar inte en enkel reproduktion av redan givna strukturer och föreställningar. Kunskap som cirkulerar existerar i olika former, även inom en given kultur. Kunskap existerar i pluralis: renodlad och applicerad, abstrakt och konkret, explicit och implicit, lärd och populär, lokal och universell. Den klassiska aktionsforskningen innebar även ambitionen att insamlade data på ett djupgående sätt skulle valideras (och på detta sätt "cirkuleras") i förhållande till reella processer i det rumsliga sammanhang där *action occur*.

Vårt exempel med bostadsområdenas interna flyttningsströmmar föregicks av noggranna operationaliseringar och korstabuleringar av variabler som kvarstannartid, social förankring, boendeeffarenhet med mera. Dessa operationaliseringar utgjorde inga verklighetsfrämmande tekniska övningar som frikopplade variablerna från sin kontext, utan utgjorde tvärtom ett medvetet led att transformera data av enkla frekvenser från befolkningsnivå till "händelser" på individnivå utan att därför urholka datas generaliserbarhet.

Variablerna är "prediktiva", inte därför att de skulle vara totalt "oberoende", utan i den meningen att de motiverar till att framställa en belagd diskrepans mellan hur man tror något är och hur något borde vara.

Denna typ av "mjukpositivism" och dess kontextsensitiva och hypotesskapande operationaliseringar utgjorde på 1970-talet en sociologisk hantverkskunskap som i dag i stort sett lyser med sin frånvaro. Den fick ett uppsving för att möta den reformpolitiska impuls som ligger i det sociologiska arbetets natur, och under en speciell tid med starka förväntningar på samhällsvetenskapens konstruktiva och starka roll i ett politiskt reformarbete. Sedan sjönk denna typ av kunskap tillbaka.

Den framväxande kritiken mot denna ambition av kunskapsbaserad reformpolitik som "överrationalistisk", kastar tyvärr ut barnet med barnvattnet. Aktionsforskningsprojekt stoppades just därför att många aktionsforskare *inte* gick i experters och makthavares ledband och med uttalade krav på ett politiskt ansvarstagande inför de "besvärande" forskningsresultat som visades fram. Denna klyfta märktes inte minst under initialskedet i dagens coronakris (2020-talet) där glappet mellan beskrivningar på befolkningsnivå (det allvarliga läget på nationell och global nivå) och rekommendationer på individnivå (mindre restriktiva handlingsregler på regional och lokal nivå och i det konkreta vardagslivet) bidrog till en polarisering mellan olika verklighetsuppfattningar som experter, myndigheter och politiker hade svårt att hantera i förhållande till "befolkningsmassan".

Det är kanske dags för en uppdaterad renässans av den i dag bortglömda sociologiska "mjukpositivismen" inom ramen för en aktionsforskning som främjar kunskapsirkulation och deltagande mellan olika aktörer och grupper. Det är alltså dags för en kritisk reformpolitik där sociologin kan få en konstruktiv roll genom att motivera alternativ i politiken som blottlägger att tingens framträdelseform och ögonblicksbilder trots allt inte överensstämmer med tingens (provisoriska och därmed föränderliga) väsen.

HANS-EDVARD ROOS

Hans-Edvard Roos är seniorlektor emeritus vid Sociologiska institutionen, Lunds universitet. Han har i ett tidigare skede varit forskarassistent vid Göteborgs universitet och vetenskaplig ledare vid Centrum för välfärdsforskning i anknytning till Mälardalens högskola. Han var kollega med Anders Persson under hans tid som studierektor vid sociologen i Lund. Inspirationen att utveckla ett forskande förhållningssätt till undervisningen resulterade senare i medlemskap i den samhällsvetenskapliga fakultetens pedagogiska akademi och Hans-Edvard Roos var under många år verksam som bedömare av ansökningar för pedagogisk meritering. Han har även utfört uppdrag som pedagogisk utvecklare och färdigställt en studie om den pedagogiska akademins utmaningar. Hans forskningsfält spänner över publikationer inom områdena ekonomisk historia, aktionsforskning, urbansociologi, sociala problem i välfärdssamhället, fritid i det senmoderna samhället, partiparticipatorisk forskning m.m.

Litteratur

Följande titlar utgör ett underlag och ett bakgrundsstoff till framställningen i detta kapitel

Abrahamsson, Bengt & Swedner, Harald (1984). Organisationsteori och aktionsforskning. I Sandberg, Åke (red.). *Utredning och förändring i förvaltningen*. Stockholm: Liber.

Alexandersson, Gustav, Dalholm, Elisabeth, Roos, Hans-Edvard, Rudvall, Göte, Swedner, Harald & Werner, Bo (1988). *Vad hände i Kroksbäck? En bok om samhällsarbete och aktionsforskning*. Rapport 1988:2. Göteborg: Institutionen för socialt arbete, Göteborgs universitet.

Andersson, Gunnel, Nilsson, Bodil, Swedner, Harald, Ullerstam, Martha & Werner, Bo (1975). *Östergård. Ett försök till social rehabilitering i ett slumområde i samband med dess byggnadstekniska sanering*. Stockholm: Statens råd för byggnadsforskning.

Kalleberg, Ragnvald (1989). *Action Research as Constructive Sociology*. Oslo: Institute for social research.

- Klockar Linder, My (2014). *Kulturpolitik. Formeringen av en modern kategori*. Uppsala: Acta Universitatis Upsaliensis: Uppsala Studies in History of Ideas 45. (se särskilt kapitlet "Kunskap om kultur" s. 59-100)
- Klockar Linder, My (2017). *Harald Swedner*. Stockholm: Riksarkivet. Svenskt biografiskt lexikon.
- Månsson, Sven-Axel (1991). Handling och tanke – aktionsforskningens dilemma. I Bergsten, Birgitta, Bjerkman, Anders, Hermansson, Hans-Erik & Israel, Joachim (red.). *Etik, solidaritet, välfärd. Till Harald Swedner – en vänbok*. Göteborg: Daidalos.
- Persson, Anders (2012). *Ritualisering och sårbarhet – ansikte mot ansikte med Goffmans perspektiv på social interaktion* [jfr särskilt s. 316 om frames och s. 324 om händelser]. Malmö: Liber.
- Robinson, William S. (1950). Ecological Correlations and the Behavior of Individuals. *American Sociological Review*, 15(3), s. 351–357.
- Roos, Hans-Edvard och Swedner, Harald (1981). *Samhälleligt förändringsarbete. Traditioner i Sverige, USA, Canada och Latinamerika*. Rapport R19:1981. Stockholm: Statens råd för byggnadsforskning.
- Roos, Hans-Edvard (1988). *Boende och boendekultur i Malmö. Interjuundersökning i sex bostadsområden i Malmö*. Sociologiska institutionen, Lunds universitet.
- Roos, Hans-Edvard (1991). Noteringar om social teori och problemlösningens nivåer. I Bergsten, Birgitta, Bjerkman, Anders, Hermansson, Hans-Erik & Israel, Joachim (red.). *Etik, solidaritet, välfärd. Till Harald Swedner – en vänbok*. Göteborg: Daidalos.
- Roos, Hans-Edvard (1996). Participatorisk forskning som empirisk vetenskap. I Eikeland, Olav och Fossetöl, Knut (red.). *Kunnskap og handling – aksjonsforskningens metodologiske og vitenskapsteoretiske status*. Rapport fra en nordisk konferanse, Voksenåsen hotell, Oslo, 10–12 oktober 1995. Oslo: Arbeidsforskningsinstituttet.
- Roos, Hans-Edvard (1996). Tre decennier av aktionsforskning. I Sahlin, Ingrid (red.). *Projektets paradoxer*. Lund: Studentlitteratur.
- Roos, Hans-Edvard (1998). Participatorisk forskning i kunskapssamhället. Några kunskapssociologiska frågeställningar. I Eikeland, Olav och Fossetöl, Knut (red.). *Kunnskapsproduksjon i endring. Nye erfarings- og organisasjonsformer*. Arbeidsforskningsinstituttets skriftserie 4. Oslo: Arbeidsforskningsinstituttet/Lunds universitet. [jfr särskilt s.18–19, 26–27 om "superrationalitet"].
- Roos, Hans-Edvard (2005). Participatorisk forskning som ofullbordad kommunikativ handling. I Fossetöl, Knut och Eikeland, Olav (red.). *Nytt arbeidsliv – nye former for kunnskapsproduksjon*. Arbeidsforskningsinstituttets skriftserie 12. Oslo: Arbeidsforskningsinstituttet.
- Roos, Hans-Edvard (2010). Boende och urbanisering i Sverige. I Goldberg, Ted (red.). *Samhällsproblem*. Lund: Studentlitteratur.
- Swedner, Harald (1971). *Om finkultur och minoriteter*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.

- Swedner, Harald (1978). *Sociologisk metod. En bok om kunskapsproduktion och förändringsarbete*. Lund: Liber.
- Swedner, Harald (1982). Kort om förändringsarbetets etik. *Sociologisk forskning*, 2-3, s. 53-54.
- Swedner, Harald (1982). *Human Welfare and Action Research in Urban Settings. Essays on the Implementation of Social Change*. DFS:s serie nr.5. Stockholm: Delegation for Social Research/Swedish Council for Building Research.
- Swedner, Harald (1983). *Socialt arbete. En tankeram*. Lund: Liber.
- Swedner, Harald (1996). *Socialt välfärdsarbete. En tankeram*. Stockholm: Liber.